

— Ei, Ioane, intri in Colectivă ?
— Intru, că am văzut cit de greu cîntăresc vorbele dumitale !...

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-D

ur z i ca

Desen de L. Darian

TOV. POPESCU A PLECAT

...De la munte

La mare

Am ajuns la Pitești dimineața. Am tras la hotelul nr. 1. Mi s-a dat un pat într-o cameră cu un total de trei, de la etajul I. Nu se făcuse, deocamdată, curățenie. Era în curs. Păturile erau azvirlite pe jos, cearșafurile ghem, prețutindeni zăre, resturi de mâncare, coji, cutii de conserve și, mai ales, frunze de lăptucă. Pe masă, pe prichicluul ferestrei, în chiuvetă, pe cuțel și chiar pe unul din brațele lămpii electrice o cantitate remarcabilă de lăptucă, o risipă de frunze rămase probabil de la vreo orgie salată a unor vegetarieni convingși.

- Cine a locuit aici, mătușă?

Ingrășitoarea nici nu răspunde de supărată ce e.

- Cam sălbatic! - îmi răspund singur.

- Oameni... murmură bătrina trîntind mătura de pămînt. Funcționeri, dragă doamnă... s-au mutat dîncolo, că e mai larg. Dar tot eu trebuie să rînesc și acolo

Au mai venit doi călători. Sîntem trudiți. Ne culcăm devreme. Intîi ne recomandăm, schimbăm două-trei vorbe, cum se cuvine între oameni, și pe urmă adormim buștean.

Ne trezim la miezul nopții, toți trei deodată. În camera alăturată pare să fie nuntă. Cîntă un acordeon smucit, se aud tropote, chiote, strigături, injurături vesele, clinchet de pahare.

Unul din camera noastră bate puternic în ușa despărțitoare.

- Măi tovarăși, nu vă e rușine?

- Nu, nu ne e... se strigă de dîncolo.

- Veniți încoace la chef...

- Nu mai dormiți acu', mă, că după moarte ce-o să faceți?

- Sînt cam barbari - observă cel ce a bătut în ușa. Mă duc să vorbesc cu ei.

Se îmbracă, trece dîncolo, întreține o conversație.

Lucrurile se mai liniștesc.

- Chefulesc - zice tovarășul nostru. Chefulesc și mîncă salată de lăptucă. Se pare că s-o trupă de artiști.

- Ambulanți! - mormăie al doilea călător din camera noastră.

Desen de V. Crivăț

UN EROU CONTEMPORAN - Faceți loc, vă rog!

pe o frunză de lăptucă

de VALENTIN SILVESTRU

„Vasăzică nu s funcționari, bătrina s-a elat.

Adormim din nou. Ne trezim iarăși. Un cor plănuit, pe foarte multe voci, acompaniat de să, a atacat năvalnic mai multe cintece odată.

ntii a fost un răcnit furios pe textul „La cău, la Bacău într-o mahala...” Pe urmă un de valer gutural pe ideea folclorică „Mindra a sprincene multe”. Al treilea e un suspin forat la treaptă baritonă, în care se disge că trebuie „Să ne iubim cât sintem încă eri...” Pornesc toți trei deodată cu adăugirea or țipete și tropote. Nu se mai deslușește mic. E un vacarm total.

Delegatul al doilea al camerei noastre porște prompt către ei numai în pijama duntă și desculț.

Se întâlnește la ușa gălăgioșilor cu alți legați veniți din camerele alăturate.

Incep tratative. Formația locală simfonică provizată nu vrea în ruptul capului să reînțe la concert. Ba chiar cere să i se cometeze locurile vacante cu soprane de coloratură - dacă se află cumva prin celelalte mere.

Tratați cu refuz, înjurați fără menajamente copleșiți de frunză de lăptucă, delegații ajutorii hotărăsc să coboare către loja portarului.

Portarul, care e de fapt portăreasă, îi și tepta. Se miră că au coborât atât de tirzlu.

- Ce facem, tovarășă, cu cheștii?

- De ce nu luați măsuri?

- Cine sint barbarii?

- Ce să facem? - se întrebă și portăreasa.

Sint muzicanții din orchestra restaurantului, fiecare noaptea așa. Îi reclamăm și noi, ar cul să-i reclamăm? Ar trebui să-i dăm ară. Dar cum să-i dăm afară?

Vasăzică nu s artiști ambulănți. Colegul eu de cameră s-a înșelat.

*

Răcoriți de aerul nopții de martie (pentru că totul s-a întâmplat în martie) delegații camerelor tulburate se întorc blestemind în paturile lor.

La noi în odate se aprind țigări și încep să se schimbe complimente concentrate, prin ușă, cu vecinii. Dar pentru că, la un moment dat, se pare că dincolo lucrurile s-au potolit înstructivă, adormim din nou.

Pentru vreun ceas.

Căci pe neașteptate, izbucnește unul din cele mai frenetice jazz-uri pe care le poate transmite un aparat de radio, la ora 3 dimineața: emisiune specială a posturilor americane pentru mîngîierea sufletelor contaminate de morbul rock-and-roll-ului.

Cuprinși de o diabolică frenezie, vecinii noștri pornesc o acțiune turbată de desființare a mobililor și obiectelor de recuzită hotelieră elementară, atacă podelele, se ciocnesc între ei ca berbecii în strungă și se izbesc cu atîta înverșunare de paturii încît scnetul îngrozit al arcurilor se multiplică în ecouri prelungi, pînă departe, pe străzile vide ale nopții piteștene.

Ne îmbrăcăm toți trei și pornim foarte hotărîți spre camera alăturată.

Celalți doi tovarăși au plecat spre gară la ore matinale. Eu am dormit pînă la zece. Mă trezesc țipetele îngrijitoare.

Intrînd să deretice în camera alăturată, a găsit chiveta astupată cu frunze de lăptucă, robinetul deschis și covorul plutînd pe lacul liniștit, al cărui fund e parchetul. Muzicanții sint în oraș, la plimbare.

- Oameni... răbufnește cu ciudă bătrîna. Vezi, tovarășe? S-au suit cu ghețele pe cearșafuri.

- De ce s atîtea frunze de lăptucă? Nu înțeleg.

- Parcă eu înțeleg? Se vede treaba că o fi și asta o apucătură de la frații lor.

- Ce frați?

- Păi frați, că afară de aștia mai este pe lume numai o singură vîetate care mîncîcă atîta lăptucă.

- Ce vîetate?...

- Ei lasă, că se știe... Cea care are cele mai lungi urechi din lume...

Intr-adevăr, în drum spre gara din Pitești, stoarcerea memoriei pentru readunarea cunoștințelor firave de botanică și zoologie căpătate în liceu îmi confirmă pe deplin supoziția, poate neștiințifică, dar foarte realistă a bătrînei îngrijitoare de hotel.

Nu erau muzicanții. Portăreasa se înșelase...

CONCURSUL „URZICII”

După cum s-a mai anunțat în revistă, „Urzica” a organizat în cinstea zilei de 23 August un larg Concurs literar de proză și poezii satirico-umoristice.

Pentru cele mai bune lucrări, în versuri sau în proză, se acordă premii și mențiuni în bani.

Concursul a început la 15 iunie și se încheie la 23 August a. c.

Condițiile de participare au fost publicate în „Urzica” nr. 11 din 15 iunie a. c.

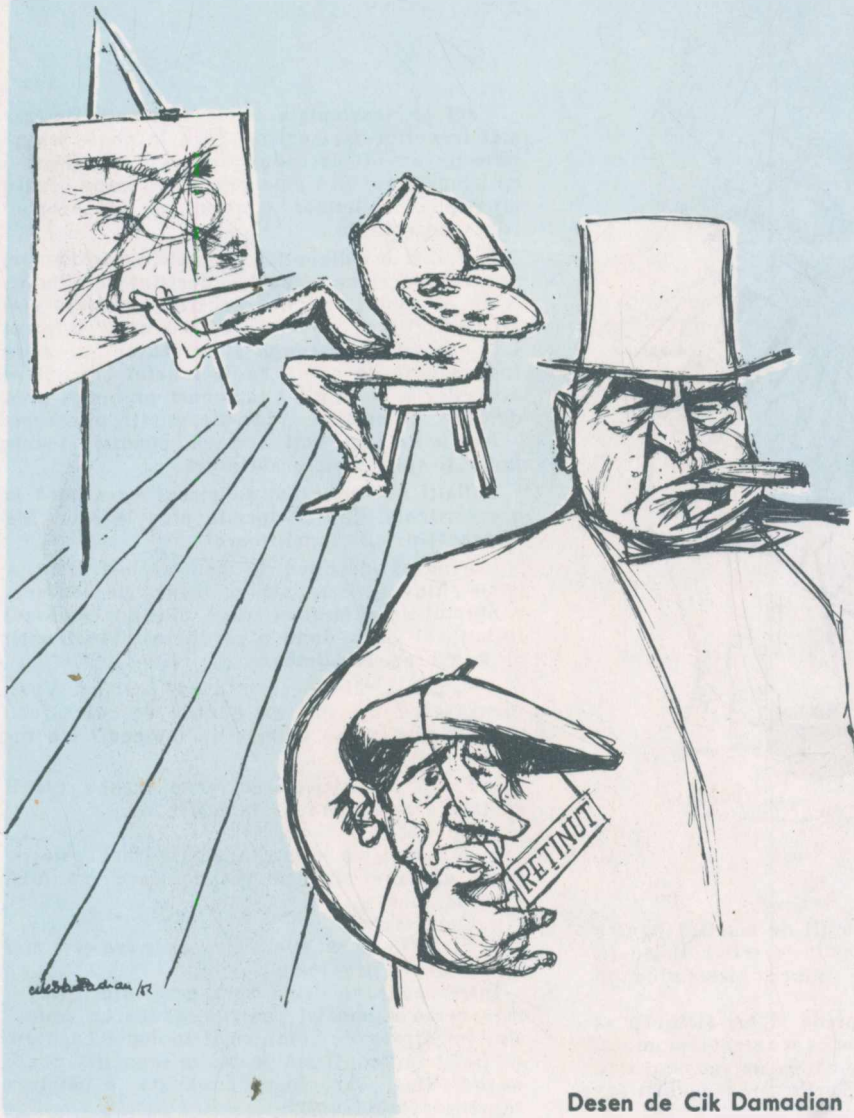
Desen de Guttman

Unii tovarăși răspunzători cu protecția muncii subapreciază regulile de protecție.

RESPONSABILUL : — Lasă, tovarășe. Merge și fără apărătoare.

Expoziția bienală de la Venetia arată strădania cercurilor capitaliste de a orienta arta occidentală spre abstracționism, cu scopul de a o rupe de problemele sociale.

Desen de Cik Damadian

„RETINUT”

„Uitucul”

Un om înalt, adus din spate,
Cu ochelari, cu rame late,
Puțin uituc, dar îngrijit...
Mă rog, un om obișnuit.

Nu e nici șef, dar nici prea mic
De hărnicie, ce să zic?
Chiar dacă nu e prea activ
„Servește”-ntregul colectiv.

Politicos, mult prea amabil,
Administrator plus contabil,
El peste tot ar fi prezent
De... n-ar uita așa frecvent.

- Sedință? Vin imediat!
Dar ce să vezi? Iar a uitat.

- Un formular? Da!...
E urgent?
Îi completez într-un moment
Și îl aduc eu la birou.
Dar iată: A uitat din nou.

Un act așteaptă semnătura.
Uitucul i-a făcut figura,

Căci de o lună n-a semnat.
Motivul? Simplu: a uitat.

E o vreme rea. Grajdul stricat.
Sint magazin de reparat.
Dar el, distrat nu s-a îngrijit,
Vorbind cinstit,
Iar a uitat.

Dar ce minune! L-am văzut
Cum rezolva într-un minut
O sumedenie de probleme.
Găsea soluții la dileme,
Se deplasa el personal,
Telefona!... În general
Era activ, era prezent,
Se comporta foarte atent...
Adeverat eveniment!

... Și m-am mirat.
Dar am aflat
Că toate treburile sale
Erau probleme personale.

S. DOREL
Botoșani

S I M T

E îngrozitor. Nu știu cum am
s-o scot la capăt, mine dimi-
nează, la birou. Ce nenorocire!

Toată drama pornește de la
ideea nevastă-mei de a ne muta
în blocul întreprinderii. Noi la
„trei”. Șeful meu, Almașu, la
parter. Pentru că dacă n-am stat
în aceeași casă cu el...

Dar nu... Nu e asta. Ghinolo-
nul e altul. Că dintre toți copii
de pe stradă și din bloc
l-am spus lui Bobiță (băiețelul
meu de cinci ani) să și-l aleagă
amic pe bătatul lui Almașu. Pură
întimplare, bineînțeles. Nu-l ge-
nul meu să caut să-mi împrie-
tenez copilul cu odrasla șe-
fului...

Dar nici asta nu e. Sursa tra-
gediei e nevastă-mea. Mă, ca
bărbat deștept, îmi trebuia o
femeie mai subtilă. Mai înțe-
legătoare. Ea este imposibilă.
Cum aude că ia cineva vreo
primă, mă cicălește că trebuia
să iau și eu. Și apoi nu știe să
se poarte. Nici cu mine, nici cu
Bobiță. N-are pic de simț pe-
dagogic. E antipedagogă.

Ce să mai spun? Recunosc:
nevastă-mea e de vină. Să vă
povestesc...

Vin azi la prânz acasă, dau
bună ziua, mă uit la avionul
pe care-l meșterește Bobiță și
mă așez la masă. Supă cu gă-
luște. „Fie și asta” - zic tare și
încep să măninc. Dar n-ajung
să termin farfuria că apare ne-
vastă-mea din bucătărie și se
instalează în fața mea.

- Știi, Grigore - începe ușu-
rel - m-am întâlnit azi dimineață
în piață cu Grigoreasca, de la
„doi”...

Ridic din umeri și înghit în
tăcere o gălușcă. Ce mă întere-
sează pe mine Grigoreasca?

- Știi - urmează nevastă-mea
insinuantă - mi-a spus că bă-
batu-său a luat ieri primă...

Simt că mă enervez. O între-
rup energic:

- Cred și eu că a luat dacă se
are bine cu imbecilul de Al-
mașu...

Din capul mesei, Bobiță mă
privește lung. Nevastă-mea se

ridică să-mi aducă felul doi iar
eu retrospectez analitic ședința
în care s-au dat primele.

- Tăticule! - aud deodată - ce-
ata imbecil?

Mă încrunt, tușesc ușor și tac.

- N-aiuzi, tăticule? Ce-i al-
imbecil?

Nevastă-mea apare, îmi de-
pune în față niște musaca și-mi
șoptește preventivoare:

- Ai grijă ce-i răspunzi co-
pilului...

Auzi colo, pedagogă. Teribilă
e! Făcută parcă numai ca să
mă irite.

- Ei bine, Bobiță, imbecil în-
seamnă unul care...

Nevastă-mea încremenește.

- Ai grijă, Grigore...

Apoi în surdina:

- Așa l-ai făcut pe bălat de-
l-a spus și Popovicioaia că-i bă-
trână coclită.

- El și? Nu-i așa? Nu-i ade-
vărat?! Nu-i adevărat că Al-
mașu e imbecil?

Nevastă-mea face ochii mari.
Ia să-i fac puține emoji. Îi iau
pe Bobiță lângă mine:

- Vezi tu, băiete... Imbecil
înseamnă...

Tăcere. Nevastă-mea mă pri-
vește fix.

- Imbecil înseamnă... Imbe-
cil - urmez eu lejer după pauză -
adică... - fac iar tăcere - adică
un om bun, drept și muncitor.

Nevastă-mea răsuflă ușurată.
Ce-i al meu l-ai meu: sint un
extraordinar pedagog.

Bobiță rămâne puțin pe gin-
duri, mi-arată o elice de avion
și pleacă într-ale lui. Pleacă și
nevastă-mea la bucătărie. În
sfârșit, sint singur. Măninc mu-
sacaua, îmi iau Pronosportul și
mă trintesc pe canapea. Dar
n-am pace nici măcar o oră.
Între timp nevastă-mea a spă-
lat vasele și a apărut cu niște
mazăre, s-o curețe în casă. Lângă
mine. Pe jos, pe covor, se agită
Bobiță cu avioanele lui, zbir...
zbir...

Ca și cum asta ar fi prea pu-
țin, deodată bate cineva în ușă.
Nevastă-mea deschide și apare
Milică. Bătatul lui Almașu. Șapte

SERVICIUL DE RECLAMA ȘI

SFINXUL NU RĂSPUNDE!

(TOV. NEBOGA DELA DIRECTIA
GOSPODĂRII LOCUINTE ȘI LOCALURI)

pedagogic

ni, gălăgios, încoditor. Menajeria e completă. Numai orasla lui Almașu îmi lipsea. Dar ce să-i faci? Copilul șelul. Poți să-i dai afară cum dai pe-al lui Mateescu?

Mă ridic de pe canapea și mă așez pe covor, lângă el. Oric pe T.U. - 104, pe TĂROM-ul, menajez un teren de aterisaj entru Milică și zbirni! inconlinuu, pentru atmosfera de aerorom.

- Ascultă, Grigore - o aud eodată pe nevastă-mea, - mai isă, zău, prostiile astea. Mai pucă-te și tu de-o treabă sefoasă...

Mă supun: iau Pronosportul și mă lungesc din nou pe canapea. Interesante mecluri. Tari. Ce pronostic să dau...?

- Grigore! aud deodată vocea nevastă-mi.

Ridic din umeri, mă strîmb și continui să meditez asupra meclului.

- Grigore! - aud din nou, ca lin mormint.

Iau ochii de pe revistă și mă uit la nevastă-mea. E albă ca zărarul și-mi face semn din cap spre copil. Mă uit la el și-l aud pe Milică:

- Nu-i adevărat! Tata nu e imbecil!

Incemenesc. Simt un val de sînge în cap și nu mai văd.

- Ba este! - îl aud ca prin vis pe Bobiță.

- Ba nu este!

Ce să fac? Cum să intervin? Îmi mușc buza și chibzuiesc fulgerător. Dar parcă-mi folosește la ceva? Deodată o aud pe nevastă-mea:

- Bobiță, tac!

Mă uit la ea ca la un bloc care se dărmă.

- De ce să tac, mămică? - reia Bobiță. Nu-i așa, tăticule, că tovarășul Almașu e imbecil? Așa, cu convingere, cu respect.

Văd verde. Simt că se-nvîrtește casa. Trebuie să spun și eu ceva și nu pot. Gîndurile mi se bat fulgerător, cap în cap. Dacă spun „da”, Milică sare în sus și coboară imediat jos să-i

spună lui tătă-său. Dacă spun „nu”, Bobiță nu se lasă nici în ruptul capului, și pînă la urmă se cheamă că tot m-ai făcut șeful imbecil. Pe Milică nu-l poți duce. Are șapte ani, înțelege orice cuvînt și, mă rog, deși e băiatul lui Almașu, e deștept. Atunci? Ce să fac? Nevastă-mea se uită la mine. Așteaptă. Ce situație! Dintr-o lovitură pierd și avansarea.

- N-ai spus tu, tăticule - îmi aud iar odrasla - n-ai spus tu că tovarășul Almașu e imbecil?

Direct. Ca o cărămidă în cap: îmi șterg cu mina transpirația de pe față. Și deodată îmi vine o idee:

- Ce m-am spus eu, Bobiță, că-nseamnă „imbecil”? Calm, pedagogic.

Bobiță se gîndește cu conștiinciozitate. Milică ne privește neîncercător.

- Ai spus că-nseamnă: un om bun, drept și muncitor.

- El vezi! - sar victorios. Asta e! Bravo, Bobiță, ai ținut minte foarte frumos...

Apoi didactic:

- Într-adevăr, tovarășul Almașu e un om bun, drept și muncitor!

Milică mă privește uluit.

- Tăticule - îl aud deodată pe Bobiță - dar tu nu ești imbecil?

Incemenesc. De la masă, nevastă-mea mă încurajează să fiu de acord. Zîmbesc pentru Milică și răspund stîns:

- Ba da...

Dar acceptarea mea a sunat fără convingere. Trebuie să repet. Altfel ratez totul.

- Ba da, Bobiță - reiau la-alt registru.

Apoi, după o pauză, cu entuziasm:

- Sînt imbecil, Bobiță, sigur că sînt...

Odrasla mea e încîntată. Milică se uită la mine ca la un animal ciudat. Nevastă-mi m-a căzut castronul cu mazăre pe jos.

CONSTANȚA COPORAN

- Măi loane, tot satul a ieșit la cîmp. Noi nu ieșim, că ni se usucă grîul?
- Păi dacă ieșim de aici ni se usucă gîtul!

Desen de Gion D. Mihail

PUBLICITATE „URZICA” • SERVICIUL DE RECLAMĂ ȘI PUBLICITATE „URZICA”

ND
RECETI
DE
STR.
EDGAR QUINE

FERITI CAPUL

Fantome

APAR CITEODATA LA
CENTRELE DE RACORITOARE

J.T.B. anunță:
SA REDESCHIS BAIJA DE ABURI 32
FUNCTIONEAZA IN TOT CURSUL VERII

Evitati
**SERVICIUL DE RECLAMA
SI PUBLICITATE URZICA**

Desene de A. Poch

Ind m'am inapoiat acasă, după în-
tîlnirea cu Irina, prietena și colega
mea de birou, în sufragerie consiliul
de familie se afla în plină dezbaterere.
În capul mesei domnea bunica, cu
șeaua ochelarilor sprijinită sever pe
vîrfurile nasului. Lîngă ea mama, apoi
unchiul Tase, mătușa Varvara, pe
scaunul alăturat pisica (ea nu luase
parte pesemne la discuție, fiindcă torcea li-
niștită, moțîind) și, în sfîrșit, sora tatei, mă-
tușa Ileana. În afara consiliului, exmatriculat
într-un fotoliu șchiop, citea ziarul, tata.

Cînd am intrat în cameră, mătușa Var-
vara s-a ridicat marșală, asemenea unui pro-
curor, m-a ținut cu arătătorul și a vorbit
răspicat:

- Mă bălatule, te însurăm!

A rostit cuvintele pe un asemenea ton de
parcă mi-ar fi spus: „ești condamnat la
moarte!”

Am roșit pînă în vîrfurile urechilor și am
murmurat:

- Da, e adevărat. Iertați-mă, nu v'am
anunțat pînă acum.

- Ei lasă, te-am anunțat noi pe tine, o
zîmbit mătușa Varvara. Hotărîrea a fost
luată aici, în consiliul de familie.

Bunica m'a îmbrățișat duloasă, m'a strîns
mîinile emoționată ca și cum mi-ar fi luat
pulsul, mătușa Ileana și-a șters ochii de la-
crîmle care întrezăreau să apară, mama m'a
privit într-o îmbinare de spaimă și mulțu-
mire, într-un ochi fulgera spaima, în celălalt
licărea fericirea, unchiul Tase m'a privit
numai cu ochiul fericit (de emoție cel de-al
doilea i se bătea atît de puternic, încît nu
exprimă nimic); pisica s'a întins suplă, tre-
zită din pricina zgomotului, a mieunat jalnic,
eu l'am mulțumit pentru felicitări, iar tata, cu
ziarul desfăcut, dezlega „cuvinte încruciate”.

Am cuprins o clipă consiliul din ochi.
- Da, e adevărat, dragii mei. Mă însor
cu aceea pe care o iubesc. Acum o oră am
cerut Irinei, mina.

- Cuul? Izbucni bunica.

- Cee? zgudul pereții unchiul Tase.

- Cuum? se întrebă uluită mătușa Var-
vara.

- Ce face? tună mătușa Ileana.

- N-auzi? Se cunună! reluă Tase. Cu
dezbrăcata ala de Irina! Mă nepricopsitul,
mă! Și tu tîbești? Ia uități-vă la el, amore-
zatul! Dacă are diplomă, își închipule că
poate să tîbească de capul lui!... Eu am o
vorbă, mă! Dragostea n-o să-ți ajungă dacă
n-ai pîtacl în pungă!

- Mă însor cu cine-mi place! am bătut
eu cu pumnul în masă.

- Aoleu! Sărîți, conchise distrusă mama,
prăvălindu-se peste ceilalți membri ai cons-
iliului.

Rezolvare fericită

- 2 orizontal: „Surpriză”, ingină șagalnic
tata. Și ridicîndu-se, anevole, din fotoliu
aduse din bucătărie o cană cu apă, cu care
incepu să stropescă fețele împletite ale
onor. membrilor consiliului de familie. Apoi,
adresîndu-mi-se mie:

- Il vezi? De aproape trei ore te căsă-
toresc și te divorțează. Mai întil bunica.
Te-a însurat cu Sidonia, fata cea mică a lui
Grigoriu, contabilul-șef. Cică are o casă de
zestre, dar fără canalizare.

- Fără canalizare nu mă însor! am ris eu.

- Păi s'a aranjat. Voi, tinerii, introduceți
actele la starea civilă, și bătrînii la ICAB.
Au făcut un deviz de 30 de invitații și patru
robinete, măcă-ta a prins a bocî, a oftat
„într-un ceas bun” și zicea să se introducă
și duș. Apoi au clocnit cite o țulcă pentru
fericirea și canalizarea voastră. După un
sfert de oră mătușa Varvara te-a divorțat
și de Sidonia, fiindcă pe strada ei canali-
zarea e prevăzută pentru anul viitor. Și te-a
însurat cu Marloara, Marloara ala cu si-
luetă, cu mobilă nouă, cu trusou de naifon
și covor persan. Fata lui Perfulcă, gestio-
narul.

- Așadar, tată-mă și bigam. O am și pe
Irina, și pe Marloara.

- A, nu, răspunse tata. Ai divorțat și de
Marloara, fiindcă unchiul Tase, chemat la
consiliul familial, a aflat pe cale particu-
lară că trusoul e vechi și recondiționat la
cooperativă, că mobilă e în restanță cu două
rate și că persanul e de fută.

Căsătoria cu Marloara s'a aminat, așa-
dar, pînă la plata integrală a mobiliei.

Am respirat ușurat:

- Vasăzică, tată-mă din nou holtei.

- Da' de unde! se necăji tata, lăsîndu-se
greu în fotoliu. A intervenit categoric un-
chiul Tase cu altă partidă. Fiica directorului
de la un I. L. L. E mai în vîrstă cu 12 ani
decît tine, cu două capete mai înaltă, în
schimb îi dă tată-său zestre două camere
cu acces la baie, fără filodormă, și în ziua
cununiei, așa cum a dat și mezinii, 100 ki-
lograme var pentru tencuit bucătăria, 5 metri
cubl de zestre, chereștea pentru diverse.
Măcă-ta a prins a plînge cu sughițuri, a
îngînat din nou „într-un ceas bun”, a mai
venit un rînd de țulcă și după o juma' de
oră ai divorțat și de toanta asta, fiindcă
și-a adus amînte mătușa Ileana că tatăl ei
e la pușcările de șase luni, pentru niște ne-
reguli în „zestrea” fetelor.

- Nu mi-e dat să mă însor și basta! Am
chicotit eu.

- Ba o să te însori, dragul mamei, o să
te însori, auzi?

O voce slăbită, strecurată de sub vrafu-
l de neamuri căzute clate peste grămadă. Era
mătușa Varvara care și recăpăta treptat pu-
terile. - O să te însori cu Margareta a lui
Popa. Popa ăla știe să aprecieze un inginer,
că Margareta a mai avut doi ingineri pînă
de curînd.

- Ba cel dintîi a fost arhitect, soro, glă-
sui frîntă mătușa Ileana, ștergîndu-și stropii
de apă de pe frunte. Nu-ți amintești? Îi
făgăduise Popa o slujbă în București, nume-
l să-l ia fata. Pe urmă a cerut arhitectul,
sărmanul, serviciu în provincie, doar o scăpa
și de fată și de mamă. D-ata zic, să-l cu-
nunăm cu Fiflita lui Zone cu taraba de zar-
zavatură. Zone moare după un inginer cu
diplomă.

- Să fie Fiflita, dacă tată-său are buzuna-
rele pline, hohoti mama. Să fie într-un ceas
bun!

- Imi pare rău, dragii mei, am replicat
tăios, dar eu mă căsătoresc cu Irina.

Urmă un „cee”? un „unde”? un „cum”?
și un „vai” colectiv, apoi frînturi de jalnice
suspline:

- Pe Irina? Pe dezbrăcata ala?

- Pe amărîta aceea de funcționară, fără
vreo rudă în minister, sau fără vreun tată
director?...

- Să fie într-un ceas bun! bocî mama
apropiîndu-și buzele tremurînde de fruntea
mea.

- Nici un ceas! Nici o clipă! Domni-
șoara Irina? Aia care în loc să cînte la pian,
cîntă la cor și care merge la teatru fotoliu
II? Aia e viitor pentru un inginer!? du-
dutră neamurile într-un glas, de parcă ar fi
trecut un tren de marfă neîncărcat peste
un pod metalic.

În aceeași clipă, clopoțelul telefonului îi
amuți pe toți. Am dus receptorul la ureche:

- Alo... cum? ... pe cine? ... Da, da... da...
director general?... Bravo!

Și am trîntit receptorul. Mi-am întors pri-
virea către ai mei și am exclamat cu voce
gtuită de emoție:

- Scumpii mei, mi-a telefonat Irina! Tatăl
ei a fost numit director general!

- Să fie într-un ceas bun! izbucni în ho-
hote nervoase mama, scîpînd din mîini tava
cu păhărele de țulcă...

- Așa mîreasă înțeleg și eu, tună unchiul
Tase.

- De cînd ziceam eu că Irina este o soție
ideală pentru tine, răcnîră ceilalți. N-are
zestre, dar în schimb are poziție! Cu ase-
menea socru, avansezi în grad la fiecare
chenzină.

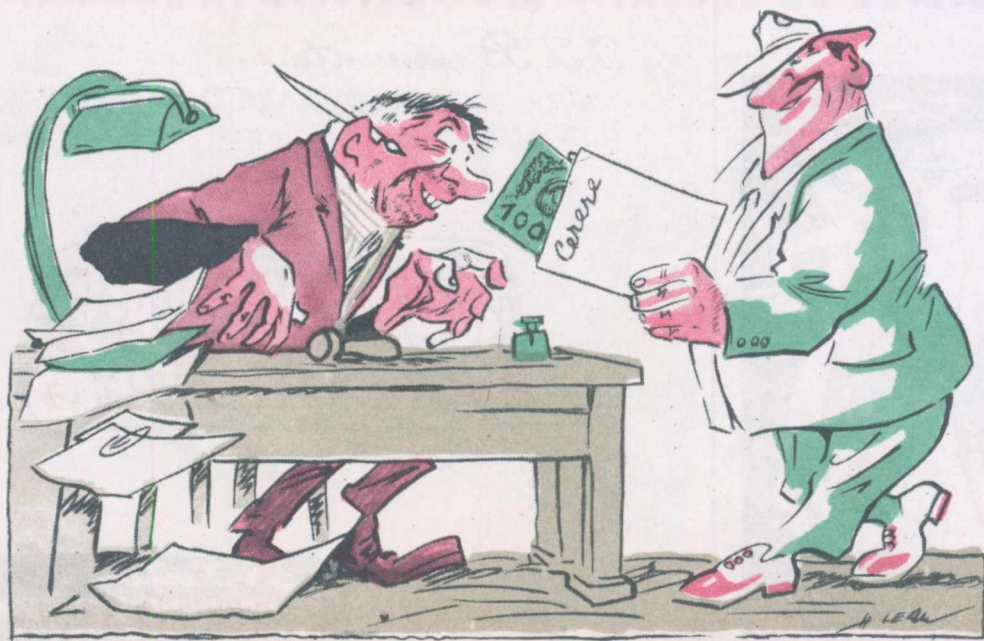
- Și unde mai puî, soro, că la plată o să
mergem toată familia în limuzină!

Și profitînd de vacarmul de nedescris
pricinuit de veselie lor, mă aplecai spre
urechea tatii:

- Trebuie să reclamăm la Telefoane. Apa-
ratul nostru far face atîngere. Chiar acum
a întreat cineva de un director general!...

Neamurile se îmbrățișau zgomotos, golînd
sticle cu vin, tata mă fura cu privirea,
zîmbîndu-mi satisfacut și complice, pisica
torcea mulțumită, iar eu... mă căsătoresc
cu Irina.

Desen de H. Leru

- Formele sînt acum în regulă, se aprobă!

I. AVIAN

Raidul "URZICII" PRIN CENTRELE DE RĂCORITOARE ȘI STRANDURILE CAPITALEI

de Arno/58

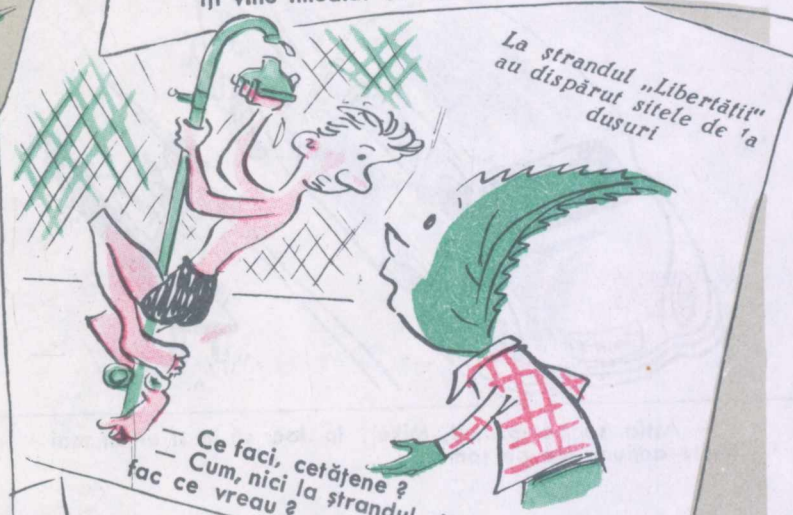
La centrul de răcoritoare Bucu resturile nu sînt curate iar sifonul e fără acid

— Țsta-i sistemul lui. Dacă vezi paharul îți vine imediat cu sifon.

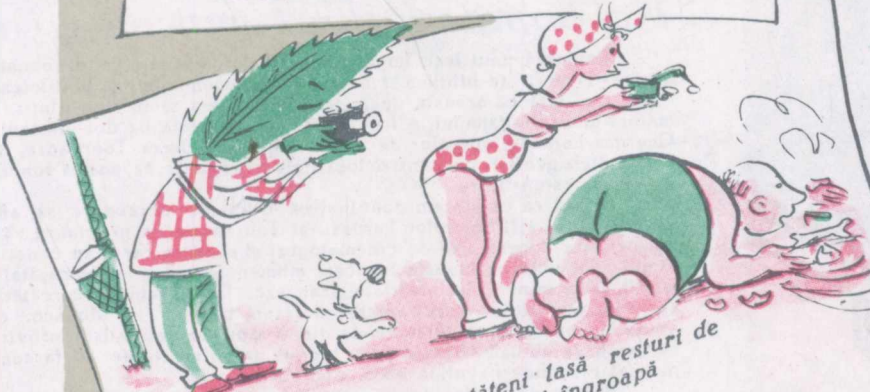
La „Terasa Primăverii” sitronadele sînt diluate și gheața e lăsată să se topească

— De ce-i caldă sitronada?
— Nu știi că „Primăvara” se topește gheața ?!

La strandul „Libertății” au dispărut sitele de la dusuri

— Ce faci, cetățene?
— Cum, nici la strandul „Libertății” nu pot să fac ce vreau ?

La strandul Tei, unii cetățeni lasă resturi de mîncare pe plajă iar alții îngroapă gunoaietele în nisip

CĂȚELUL: — Pe mine de ce mă bate lumea cînd ascund un os ?

La strandul Băneasa apa e plină de petrol, din cauza baței „Competrol” care aruncă rezidurile în lac

— Tovarășe, cum ai curajul să intri în apa asta?
— Sînt sondor de 20 de ani !!!

La strandul Floreasca lacul nu e curățat de brădiș.

Unul care a găsit soluția să înoate!

La centrul de răcoritoare din strada Coșbuc nr. 10 se dă siropul cu țipsă la gramaj

— Vasăzică mata îmi înjumătățești siropul ca să-ți dublezi venitul ?!!

In lumina faptelor

Grifa domnului Heer

După cum se știe, conferința statelor membre ale tratatului de la Varșovia a hotărât recent, între altele, să reducă efectivele armatelor țărilor participante cu peste 400 000 de oameni. E vorba de o decizie clară, care a și început a fi pusă în aplicare, și căreia nici cel mai înrăiți dușman al lagărului socialist, nici cel mai abilit și experimentat scribi mercenari ai imperialismului nu-i pot răstălmăci

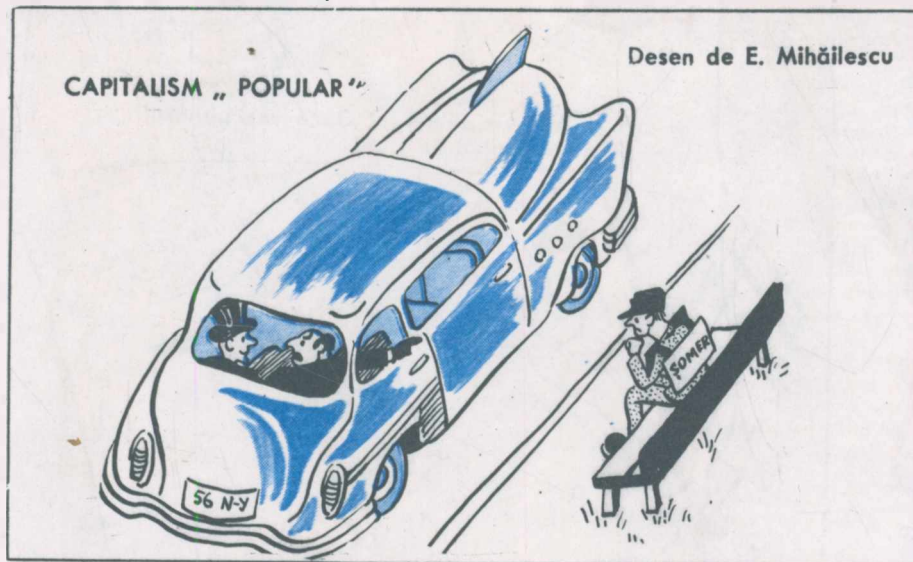
înalta și grăitoare semnificație pașnică. De aceea, cei mai mulți reprezentanți ai acestei bresle a minutorilor de minciuni din presa occidentală s-au abținut să comenteze această hotărâre. Unii au trecut-o cu totul sub tăcere (în asemenea cazuri e mai prudent, desigur). Alții însă nu s-au putut stăpâni, dând tircoale semnificativei vești din lagărul socialist, să n-o stropească măcar indirect cu nistică cerneală specifică de-a lor. De pildă, d. Jean Heer, editorul ziarului „Gazette de Lausanne”, care anunșând știrea că „țările comuniste vor scoate din armată peste 400000 de oameni” (n.r. - e de remarcat și stilul energic, caracteristic al d-lui Heer!), e cuprins deodată de o mare neliniște și înduioșare în legătură cu soarta acestor oameni.

spre deosebire de foștii americani care, odată redeveniți pun de o și mai mare liberă să bată nestingheriți în lungul Statelor Unite, în utare de lucru, sau chiar în listele milioanele de „popolari” care trăiesc, din „te” ajutoarelor de șomeri!

Ah! Ingrășorarea din acest punct de vedere de întemeiată într-adevăr și în democrațiile populare dați sînt imediat reînțegrăți muncii, fie în industrie (de mîntă att de tare pe d. H. care tinjesc zece de milioane meri din toată „lumea liberă” dometii unde pregătirea și îndrumă. Cum se vede, nici măcar de „libertatea șomerii! Un adevărat sca

Datorii de onoare

După cum ne informăm „Ouvrière”, Tribunalul din avut de judecat de curin neobișnuită. D-ra Rosa No lucrat ca interpretă, castă bilită, între 1952 și 1954, general al marinei americane diterana, cu sediul în ac dat în judecată pe acest

— Aștia se compromit, Mike; în loc să ia și ei cît mai multe acțiuni, fac pe șomerii...

• DIN ZONA DOLARULUI • DIN

Reformatorii din Lignières-en-Berry

Căutarea unui leac împotriva crizelor economice preocupă de mult decentii creierii de biblică ai multor pseudoekonomiști și politicieni burghezi. Dar iată că această nucă, în coaja căreia și-au rupt dinții atîți reformatori ai capitalismului, a fost în sfîrșit despicată de doi oameni luminați: Georges Lardeau, operator de cinematograf, și Pierre Tournadre, ceasornic. Sus-citatele genți trăiesc într-o localitate din Franța, ce poartă sonora denumire de Lignières-en-Berry.

Și pentru că sîntem convinși că ardeți de nerăbdare să aflați detaliile asupra activității domnilor Lardeau și Tournadre, ne grăbim să vă satisfacem curiozitatea. Operatorul de cinematograf și ceasornicarul au constatat că din cîlnul economic ce lovește în acest moment din nou lumea capitalistă se face simțit și în minuscula localitate franceză. După febrile cercetări, folosind sprijinul teoretic al unui oarecare Sorlano, bijutier la Monaco, cei doi s-au ajuns la concluzia că toate relele din orînduirea capitalistă provin din faptul că „moneda actuală”, bazată pe principii neschimbate de la faraoni încoace nu mai răspunde nevoilor lumii moderne.

Reformatorii din Lignières-en-Berry au considerat că viclul principial al monedei este că ea poate fi tezurizată, că din această cauză nu mai circulă și că astfel activitatea economică stagnează. Pornind de la această observație absolut gențială, Lardeau și Tournadre au pus bazele „comunei libere Lignières-en-Berry”.

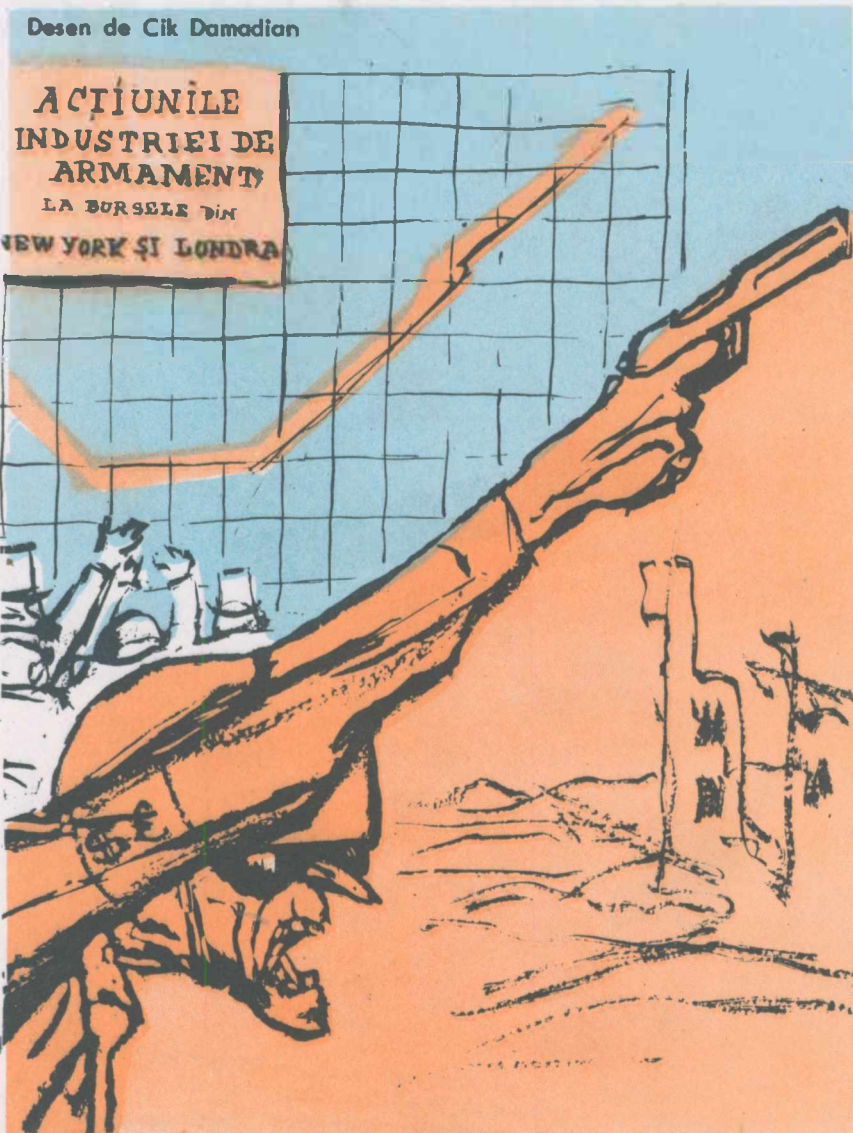
Ca oamenii cu vederi largi, inovatorii economici au trimis cu prilejul înființării „comunei libere” legitimații de membri de onoare unor personalități, cerîndu-le să subscrie și ceva capital pentru asigurarea prosperității. Rezultatele au fost destul de mediocre: președintele Coty s-a scuzat, comisarul Fernand a răspuns că e prea sărac ca să participe la experiențe economice. În schimb, De Gaulle a expediat o donație de 1000 de franci, iar Churchill a expediat... felicitări.

La baza „comunei libere” stă un nou tip de monedă, constînd în bonuri de cumpărare eliberate de o bancă locală unde se depun franci reali. Particularitatea acestor bonuri menite să înlocuiască banii demodați constă în faptul că pe baza lor ai dreptul să cumperi mărfuri avînd o valoare cu 50% mai mare decît echivalentul banilor depuși în bancă. În schimb, în caz de nefolosire, aceste bonuri își pierd periodic o parte din valoare. Această amendă sui generis este denumită „taxă de inertie”, intenția reformatorilor fiind să penalizeze tendințele de tezurizare, - „cauza crizelor economice”, și pentru a traduce în viață lozincă prezentată de președintele Eisenhower drept remediu al recesiunii: „nu păstrați banii, cumpărați, cumpărați, cumpărați!”

Bineînțeles, nici Lardeau, nici Tournadre și nici vreunul din membri de onoare ai „comunei libere” nu-și dau osteneala să răspundă la o serie de întrebări, dintre care cea mai elementară ni se pare a fi următoarea: cînd inertia lovește brațele unui muncitor devine fără voia lui șomer, oricît de bine intenționat ar fi el întru aplicarea experienței reformatorilor, de unde să cheltuiască banii pe care nu-i cîștigă?

Dar de ce să cerem prea mult reformatorilor din Lignières-en-Berry? La urma urmelor, nici Gigă, celebrul Gigă, nu s-a simțit dator să dea nici un fel de lămurire suplimentară cînd a emis genialul său pansu: „Mai bine sănătos și bogat, decît bolnav și sărac”.

SAȘA GEORGESCU

ACȚIUNI PARALELE

DIN ZONA DOLARULUI

al său pentru neplata salariului cove-
nit. Comandantul respectivului cartier
general a refuzat însă să se prezinte
în instanță, motivând prin aceea că el
nu se află sub jurisdicție italiană. Ceea
ce n-a împiedicat ca tribunalul să-și
facă datoria, hotărând să l se plăteas-
că d-rei Novaco suma de un milion
și jumătate de lire, diferențe de sa-
larii și întârzieri. Și, intrucit coman-
dantul cu pricina nu se afla de față,
tribunalul l-a condamnat să plătească
suma respectivă, în contumacie, pe
insuși președintele Statelor Unite!

Rămine de văzut dacă d. Eisenhower
se va executa. De altfel, domnia sa
este, față de multă lume, plin de da-
torii, pe care nu prea pare dispus să
le achite; e vorba de conferința la
nivel înalt, de încetarea experiențelor
nucleare, dezarmarea, etc. Milionul de
lire al d-rei Rosa rămâne, cum se
vede, cea mai ușoară din aceste res-
tanțe.

Artiști și citiri

Citim în revista londoneză „Mu-
sical Times” următorul anunț:
„Vă rugăm amintiți-vă de ajuto-
rea muzicanților. Fondul benevol al
muzicanților” este singurul mijloc
(sublinierea noastră) de ajutorare a mu-
zicanților. Sprijiniți în întregime prin
subscrieri benevole, el distribuite anual

mil de lire muzicanților șomeri, bol-
navi și bătrini. El întretine de ase-
menea un azil de bolnavi la West-
gate-on-Sea în Kent. Vă rugăm trimi-
teți donațiile pe adresa baronei
Ravensdale, castel onorific.” (urmea-
ză adresa).

Un alt anunț se putea citi, nu
de mult, în publicația pariziană „Jour-
nal de Dimanche”:

„Ridicarea, transportul, înhumarea,
concesionarea locului de veci, monu-
mente, etc. sînt prevăzute și asigurate
de către „Animaux-Service”. Unul din
cele două furgonete ale întreprinderii
poate ridica pe defunct de la domi-
ciliul mortuar și-l poate transporta
la cimetir. Familia (și prietenii) pot
urma convoiul în automobile și pot
asista la ceremonia înmormîntii. Perso-
nalul de serviciu este îmbrăcat în
bluze gri, la butoniera cărora e ar-
borată insigna întreprinderii. În acest
mod, în raport cu dragostea ce l-o
poartă și cu posibilitățile financiare,
oricine își poate înmormînta prie-
tenul cu patru picioare sau cu aripi
contra unei sume ce variază între
1 800 și 100 000 de franci; de la groapa
comună pînă la înmormîntarea de
clasa întâi. Adresați-vă cu încredere
întreprinderii „Animaux Service”.

Cele două anunțuri se pot lipsi, de-
sigur, de orice comentariu.

I. C.

— D-le general, totul e în ordine: din întreaga
populație n-a fost salvat nici un singur om!

DIN ZONA DOLARULUI

IN S. U. A., ȚARA „LIBERTĂȚII”...

...Omul are „două umbre”

Desen de Luigi

„EROII” DE PE TREPTELE „BĂNCII AMERICANE”

Nu numai în Liban, unde
au debarcat recent trupele în-
vadatoare americane, dolarul
de peste ocean și falmoasa
„doctrină a vidului” au adus
mizerie și asuprire, provo-
cînd nemulțumirea adîncă a
poporului. Ziarul elvețian
„Gazette de Lausanne” ne
aduce știri asemănătoare și
despre alte țări din Orientul
Arab care se zbat în aceeași
criză de pe urma „ajutorului
american”, a corupției și po-
liticii feudalo-proamericane.
De pildă Arabia Saudită.
După cum se știe, cu cîțva
timp în urmă, prestinea
populară a impus unele
schimbări în conducerea
acestei țări: emirul Faysal
a fost adus în fruntea gu-
vernului. Dar situația pe care
a moștenit-o noul prim mi-
nistru e dezastruoasă. Sala-
ririile funcționarilor și ale ar-
matel, neplătite vreme de
două luni înainte de schim-
barea guvernului, au rămas
neplătite pînă azi. Deși
Arabia Saudită încasează de
pe urma petrolului exploatat
de americani circa 400 mi-
lioane de dolari anual, deși,
în afară de asta, „ajutorul
american” se revarsă gene-
ros asupra țării, poporul se
zbate în cea mai neagră mi-

zerie, iar visteria țării e cu
desăvîrșire pustie. La „bine-
facerile” aduse de jefuirea
petrolului și de „ajutoarele”
și „doctrinile” americane,
se adaugă și crunta exploa-
tare feudală, poporul fiind
sililit să poarte în spinare o
foarte costisitoare casă re-
gală și nu mai puțin de 500
de prinți care și împart între
ei întregul venit al țării
(„În 1957, ca și în 1953, cam
jumătate din veniturile Ara-
biei Saudite au fost vărsate
în caseta particulară a regelui”).
Din acești bani, în 1953,
un miliard și jumătate a fost
destinat cumpărării de noi
automobile pentru curtea re-
gală, iar în 1957, 10 miliarde
s-au folosit pentru constru-
irea unui palat destinat nume-
roaselor neveste ale regelui.
Cam același era, pînă nu
demult, și „modul de viață”
al răposatei case regale din
circa Irakului. Și tot așa de-
curge încă, sub protecția
trupelor intervenționiste en-
gleze și a ajutoarelor ame-
ricane, și traful clicii regale
a majestății sale. Hussein al
Iordaniei.

În acest timp însă, popoa-
rele respective trăiesc din
plin și în modul cel mai real
falmoasa „doctrină a vidu-

lui”, care se face simțită
mai ales în buzunarele și
pînțelele maselor munci-
toare. Iată de ce și în aceste
țări, ca pretutindeni unde a
reușit să pătrundă „ajutorul
american”, adică varianta
cea mai nouă a imperialismu-
lui colonialist, poporul
manifestă față de „generosul
unchi” de peste ocean sen-
timente asemănătoare cu a-
cele care au fost exprimate
nu de mult, cu atîta însufle-
țire, cu atîtea huiduțeli, to-
mate, pietre și cutii de
conserve, vicepreședintelui
Nixon, cu ocazia turneului
său triumfal prin țările Ame-
ricii Latine.

De altfel, în Liban, unde
s-a produs recent odioasa
intervenție a trupelor ameri-
cane, poporul a și dat expre-
sle acestor sentimente; încă
din prima zi, zece soldați
yankei au căzut pe treptele
„Băncii Americane”, sub
gloanțele pușcașilor libanezi.
Omagiu semnificativ atât
pentru musafirii nepoftiți de
peste ocean, cît și pentru
lăcașul finanțelor lor aducă-
toare de mizerie și moarte.
Omagiu și avertisment pen-
tru toate aventurile inter-
venționiste ale puterilor co-
loniale!...

GEO DUMITRESCU

DIN ZONA DOLARULUI

Găuri și șuruburi

La noi în secție lucrează unu' Sulfină. Foarte bun bătat, nu bea, nu fumează, nu citește „Sportul” în orele de producție, nu mănincă decît la pauză, și atunci cu măsură. Are însă un mic, foarte mic și neînsemnat defect: în timp ce la ceilalți graficul marchează sută la sută, peste sută la sută sau în jur de sută la sută, la Sulfină, graficul tace. Tace milc și se uită țîfnos de-acolo de unde a increment de luni și luni de zile: 43,70/0.

Un neînțîțat l-ar întreba pe Sulfină: „Măi, bătețe, de ce nu ridică linia?” Atît că nu linia trebuie ridicată (ca să salte graficul), ci... producția. Eh, cu producția începe și dandanaua: Sulfină nu dă producție. Cum? De ce? Iac-așa: dintr-o sută de piese plan, douăzeci sînt rebut, douăzeci sînt bune (dar în alte scopuri decît cele prevăzute), trei mai merg (fie!), iar 0,70/0 sînt excelente. Dar știți cum? Excelente!

Acum cîtăva vreme se face la noi plenară sindicală. Foarte frumos. Sînt laudați unii, sînt evidențiați alții, apoi intrăm direct în subiect: cutare nu-și îndeplinește sarcinile, cutare nu-și sprijină pe ceilalți, cutare ar fi bun, dacă n-ar fi rău, mă rog, la început am zîmbit, fericit, pe urmă am înghițit în sec. Buba, întrecerile socialiste din fabrica noastră sînt într-un

stadu... dar mai bine să vă las pe dv. să ghiciți ce fel de stadiu e acela în care despre brigăzi nu se mai știe nimic, de elementele codage nu se preocupă nimeni, și în care pînă și panourile mobilizatoare de pe pereți s-au prăfuit, s-au decorat, sau pur și simplu și-au luat tălpășița.

Gata! Ce, mai încapă discuție? Pune-te, frate, pe semnat angajamente, pe reconstituit brigăzile, pe mobilizat oamenii!... „Dumneata, tovarășe Dincă, ai să-ți iei în brigada dumitale și pe Sulfină!” (Tovarășul Dincă e maistru în secția noastră. Al mai tare maistru din secție, și-a adunat pe lîngă el băteți unu' și unu'. O brigadă tare, să le bage-n buzunarul salopetei pe toate celelalte). „Ba pe Sulfină-l lei dumneata!” - „Păi, ce ne facem, tovarășe, cu angajamentul de antrenare a celor mai slabi?” - „Facem, tovarășe, facem, da' mai întîi să cîștigăm întrecerile!” - „Val de mine, nu cumva întrecerile astea or fi vreun meci de fotbal, o chestiune de concurență, sau mai știu eu ce?” - „Ești neserios, tovarășe, cu dumneata nu mai discut!” - „Bine, nu discută, dar ia-l pe Sulfină!” - „Nu-l iau. E bine?”

E foarte bine. Că pe Sulfină o să-l iau eu în brigada mea. Ce să-ți faci? Unde merge unul mai slab (stați, că încă nu v-am

spus de Vasilică), o să meargă și-al doilea.

Brigada mea se compune așadar din șase oameni, în afară de maistru, adică în afară de mine. Patru băteți care fac de toate, și încă foarte bine. Să fi fost și aliați doi ca ăștia, nu se mai uită Dincă la mine de sus. Vezi însă că „aliați doi” sînt o realitate de care chiar dacă nu ții tu seama, ține discoperul: „Slab, maistre Făntcă, slab!”

Ei, comedia! Ia să vedem, fraților, să încercăm altă distribuție a lucrului, să observăm care la ce se pricepe mai bine, că fug zilele din calendar, iar noi „tot pe loc - pe loc - pe loc, de răsare busuloc”.

Sulfină se scarpină-n cap, se uită urît la mine și mormăte: „M-am plictisit de filetat! Mai vreau și profil!” - „Lasă, că profilul ți-l pun în ramă, la evidențiere!” - „Eu, evidențiat?” - „Mai știți năzdrăvănțe?”

Mai am (cum vă spuneam) o „sulfină” în brigadă. Sulfinei nr. 2 îi spune Vasilică. Pe Vasilică îl pun să dea găuri. Dă la găuri Vasilică asta al meu, de te sperie. Găuri mari, găuri mici, găuri pentru șurub îngropat, găuri cu filet, găuri transversale, găuri de aerisire, găurile, găurici, nici nu bănuști cîte găuri poate să aibă o piesă a celei lucrate de noi. Găuri și șuruburi. Vasilică și Sulfină, cele două flori rare ale brigăzii mele. Codașii mei acu' sînt flori.

Că l-am pus să facă ce se pricepe el mai bine. Țasta-l tot secretul.

Maistrul Dincă trece în vizită de la magazie spre secție, ridică ochii în dreptul graficului, mi-aruncă o privire furtivă și-l aud strigînd la băteții lui: „Hai, fraților, că ne-ajung codașii din urmă!”

Care-s ăia codașii?

Maistrul Dincă la masa la cantină și se valetă dispecerului, între două linguri de supă: „Ne-au zăpăcit găurelele alea, tovarășe. Mai dă-ne și profile simple, că astea ne mănincă tot timpul!” - „Specificul comenzii, maistre Dincă, ce să-i facem?”

Maică-măiculiță, ce-ți mai trag Sulfină și Vasilică la „specific”? Patru oameni, plus maistrul (eu, adică) strunjim, frezăm, rabotăm și nu mai dovedim găurelele și șurubele „codașilor” noștri. Maistrul Dincă nici nu-mi mai răspunde la salut. Apoi, mă pomenesc chemat la inginer: „Vezi că băteții lui Dincă se cam incurcă la bormașin. Știi, ei erau obișnuși numai cu piese-bloc!” - „Păi, să le dăm o mină de ajutor!” - „Nu, cîcă nu vor numai o mină, îl vor pe Sulfină, de-a-ntregul! Îți dau în schimb un bătat tare!” - „Sulfină? Floare rară, tovarășe inghier!” - „Atunci, pe Vasilică!” - „Nu, tovarășe, de „codașii” mei nu mă despart!”

A sosit termenul. Sîntem în frunte cu 1,03 la sută peste brigada maistrului Dincă. Maistrul Dincă e supărat foc: „De ce nu mi l-ai dat pe Sulfină? Asta e întrecere socialistă sau concurență?” - „E observație pe om și specializare în direcția aptitudinilor, tovarășe! Nu ți-am propus la semnarea angajamentului de întrecere să-l lei pe Sulfină?” - „Mi-ai propus, mi-ai propus da' de unde să fi știut că-l un asemenea șurubar?” - „De ce nu l-ai luat în cazul ăsta pe Vasilică?” - „Păi, asta a fost culmea: cine a mai auzit că se poate trăi... din găuri?”

DUPĂ PREMIERĂ

— Draga mea, ai fost admirabilă, emoționantă...
— Îți mulțumesc... ești o adevărată prietenă...

Desen de George Voinescu

F I L M A R E N O C T U R N Ă

*E noapte. Ora trei și jumătate,
Dar strada nu e-n liniște depîină
Căci un motor (ai zice de uzină)
Sub geamul meu pufnește, geme, bate.*

*Din cauza acestui tărăboi
Nici surzii cred că n-au putut să doarmă.
- Ce poate fi această cruntă larmă?
- Se face-un film satiric la Savoy.*

*Realizat în orele lîrzii,
În consecință doar un lucru-i cer:
Ca din atîtea zece de insomnii
Să nu cumoa să lasă somnifer.*

MIRCEA PAVELESCU

Cu Păpuși!

AUTOGRAF

— Ehehei, zic eu... De-ar avea Petchovschii anii lui Copil!

— Lăsați-mă, copii... Eu nu sînt mînuiitor, iar asta-i fetița mea care a obosit puțin.

— Ți-am spus eu că n-am să mă descurc în rolul ăsta...

Artiștii la intrarea în scenă și la ieșirea de la teatru.

ȘI MARIONETE!

MAGAZIE

— E cea mai fericită zi din viața mea! Intotdeauna mi-am dorit să cunosc o artistă.

Y-H-D-I

RELATIVITATE

Epigrame

Unor actori rivali

Un lucru-i clar și fără echivoc,
Deși e cam ciudat în aparență:
Stimabilii nu se înghit de loc
Și totuși se mîncă-n permanentă.

Al. Stoian

Unei dactilograf.

Doardește clar Maria
Că-și iubește meseria.
Noaptea, iese la plimbare
Să admire... „Carul mare”.

V. D. Popa

EPIGRAMĂ-GHICITOARE

Cine stă în cutloară
Doar pe jumătate-afară
Și ciocind pe locul ei
Vrea să scoată pui din lei?

(caserița care nu dă restul)

Corneliu Săndulescu

Unui pretins compozitor

Pe bietul Schubert cea scris odată
O „Simfonie neterminată”
Il lasă-n urmă sută la sută
Cu „Simfonia” neincepută...

EPITAF

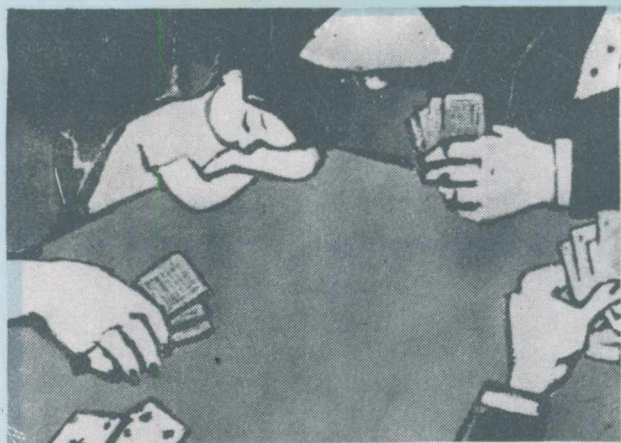
Pe mormintul unui agronom

Am murit și le-am tăiat
Birfitorilor refrenul;
Azi păstrez necontestat
Legătura cu terenul.

Florin Iordăchescu

„Uneori uitați că în familia
 voastră crește un om și că
 sînteiți răspunzători de el”.

A. S. MAKARENKO

GER ÎN TOIUL VERII

de C. CRISTOBALD

Cine n-a băgat de seamă la timp, să aște acum. Anul trecut, în luna iulie, a fost în București un ger de-au crăpat pietrele. Nu în tot Bucureștiul. Numai în raionul „Nicolae Bălcescu”. Și nu în tot raionul. Numai pe strada Pometului. Și nu pe toată strada. Numai la nr. 24.

Uite cum:

În luna iulie 1957, I. L. L. raionul „Nicolae Bălcescu” a reparat locuința cetățeanului Tonciu Constantin din str. Pometului nr. 24. I-a reparat-o așa cum s-a scris apoi în „Urzica” nr. 6/1958, la rubrica „In țepii Urzicii” (... „I-a reparat atât de bine locuința, încît ea are acum mai multă igrasie de cită avea înainte de reparație, iar un zid e pe cale să se prăbușească”).

Despre modul cum i-a reparat I. L. L. locuința, cetățeanul a depus la 28 septembrie 1957 un memoriu la sfatul popular al raionului. La acest memoriu, cetățeanul n-a primit de la sfatul raional nici un răspuns.

Neprimind nici un răspuns de la sfat, cetățeanul a sesizat „Urzica”, iar „Urzica” a sesizat D. G. L. L. (Direcția gospodăriei locuințe și loca-luri) din Sfatul popular al Capitalei. Această direcție a răspuns, în noiembrie 1957, „Urzicii”, așa: „S-a dat dispoziție I. L. L. Nicolae Bălcescu să ancheteze neregulile semnalate și să sancționeze pe cei vinovați. De asemenea, I. L. L. urmează să analizeze introducerea în plan a termi-nării lucrării”. - Clar și frumos.

E drept, I. L. L. n-a sancționat nici un vinovat, - dar în decembrie 1957, cetățeanul a fost vizitat de trei șefi: 1) Dincă, șeful sectorului 4 al I. L. L.-ului; 2) Bobilcă, șeful șantierului; 3) arhitectul Negrolu de la D. G. L. L.; - care, citeșitrei, au recunoscut că lucrarea a fost executată prost și au făgăduit că va fi refăcută în primul trimestru al anului 1958. Iarăși clar și frumos.

La o nouă intervenție a „Urzicii”, de data aceasta pe lingă sfatul popular al raionului, - sfatul a răspuns, în martie 1958, cum că „s-au ex-ecutat la acea locuință lucrări de izolare a igrasiei și din cauza infiltra-ției de apă igrasia a apărut din nou”. Sfatul nu preciza despre ce fel de „infiltrație de apă” era vorba, dacă apa aceea provenea de la potopul lui Noe sau avea o altă sursă. În schimb, răspunsul mai spunea... clar și frumos: că „I. L. L. a luat măsuri de remediere și în cursul trimes-trului II al anului 1958 se vor executa lucrările solicitate”. Mă rog, fie și în trimestrul II!

Dar trecu și trimestrul II fără ca lucrările să fie executate. Și făcînd „Urzica” o nouă intervenție, sfatul popular raional a răspuns, de data aceasta (cu adresa nr. 371), în niște termeni foarte iritați: că - în defi-nitiv - „lucrările au fost receptionate” și că „au fost executate conform deozului”. Ceva mai mult: „lucrările au fost de bună calitate”. Ba chiar mai mult: „dacă mai sînt pereții umezi, aceasta se datorește faptului că lucrările au fost executate pe timp friguros!”

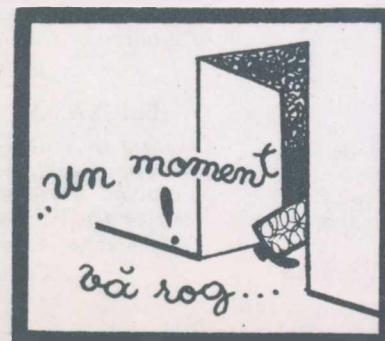
Și ajunserăm la ceea ce spuneam în introducerea prezentului nostru... studiu meteorologic. Afirmă, vasăzică, sfatul popular al raionului Nicolae Bălcescu că - în luna iulie 1957 - în București, pe strada Pometului, la casa cu nr. 24, a fost „timp friguros”.

Nouă ne spune? A fost un timp foarte friguros. Nemaipomenit de friguros. Cu ninsori, cu inzăpeziri, și cu un ger de crăpau pietrele.

Da, da: în vara 1957, pe strada Pometului nr. 24, crăpau pietrele de ger, - iar în vara 1958 I. L. L.-iștii de la Sfatul popular al raionului Nicolae Bălcescu „argumentează”... de îngheață apele.

Așa că știm cînd îi vor repara în mod serios tovarășului Tonciu locuința: la iarnă, cînd va fi cald.

COMPOZITORUL CAUTĂ O MELODIE INEDITĂ

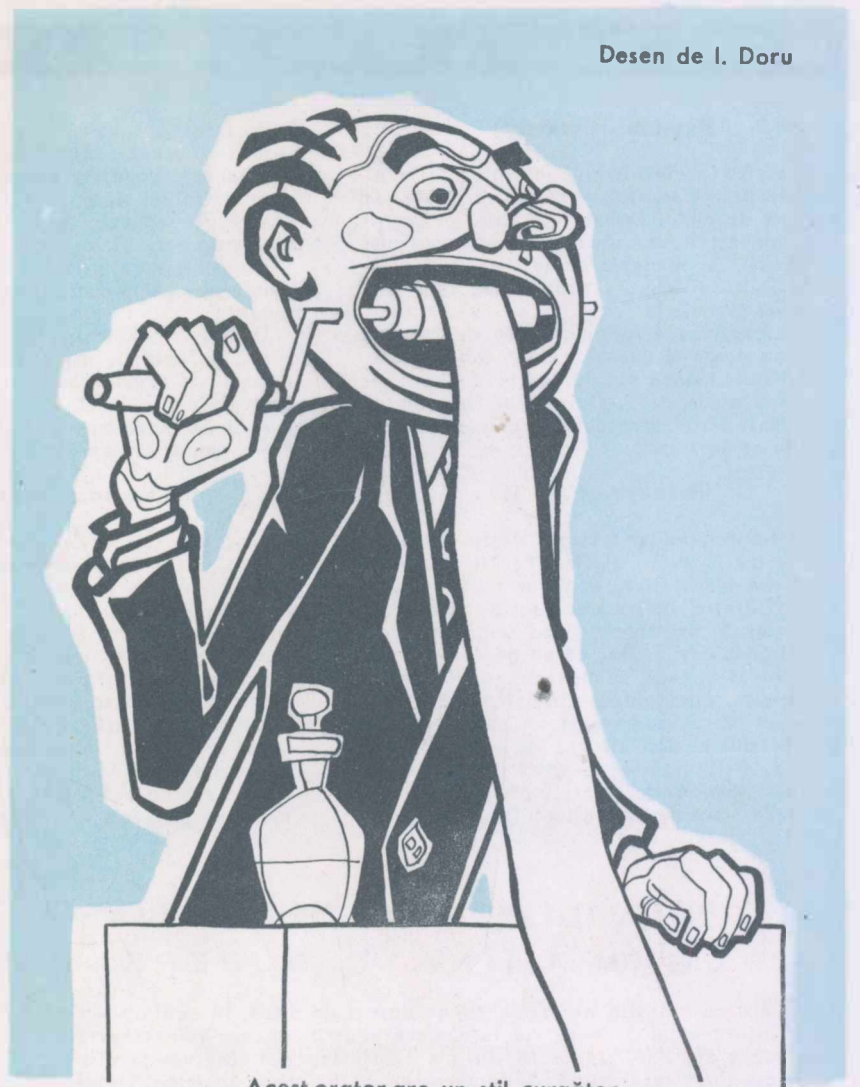
Desen de George Voinescu

Pregătiri

Peste creste zimțuite,
peste creste dăltuite,
zi de zi și an de an
de al timpului clocan,
mare meșter făurar,
soarele de Ctreșar
a pus strale măleștrite
din lumină împletite.
Și, același soare cald
a ntins scoarfe de smarald
printre arbori seculari;
a pus flăcări în smirdari,
în cicoare zări senine,
praf de aur în coprine,
fiindcă vor veni pe aici
cete mindre de poinici,
fiți al clasei muncitoare,
la odihnă și la soare.
Iară muntele, bătrînul,
care și-a ndrăgît stăpînul
- omul nou - călîț în muncă,
a dat norului poruncă
să reverse apă peste
flori și brazi și păi și creste,
ca să curețe, să spele,
tot uritul de pe ele;
vîntului, să vină-n goană
și să măture-n polană
tot ce-i frunză veștejîtă,
tot ce-i creangă putrezită;
a dat ordin Babelor
să la flori de rujă și
să încerce a-și vopsi
fața lor uscată, creștă,
ascunzînd-o sub roșeață;
păsărelelor să-nosețe
melodii mai săltărețe
și din zori și pînă seara
să le cînte toată oara.
Dar, în chip neașteptat,
păsările-au refuzat:
„Mai putem cînta noi oare
cu atîtea difuzoare?”

FLORIN IORDĂCHESCU

Desen de I. Doru

Acest orator are un stil curgător.

Ca și semenii lor din alte domenii de activitate, actorii au și ei anumite metehne. Unii adoră provincia sub formă de... șușanea, alții, în special proaspeții absolvenți ai Institutului, dimpotrivă, să... n u v a d ă provincia! Mai știu o categorie care... Dar nu despre aceștia am de gând să scriu aici. Intenția mea era să vă povestesc despre un amic, actor la un teatru bucu-reștean, care are mania economiilor (nu teatrul, amicul!)

În definitiv cred că am și greșit etichetînd această calitate drept manie. Nu văd nimic rău în faptul că cineva e econom. Numai că amicul meu a june cam departe de economie, trecînd în categoria zgîrciților. Merge pe jos kilometri întregi, spunînd că în tramvai e aglomerație și că mersul pe jos întărește mușchii; acasă nu aprinde lumina că strică ochii, iar într-un timp îmi făcea teoria că dacă mîncîc seara, al toate șansele să ajung obez.

Cu toate acestea, în ultimii ani, Pulu, prietenul meu actorul, fusese distribuit în niște roluri în care autorii, parcă înțeleși între ei, își puneau personajele interpretate de el să mîncînce în scenă aproape seară de seară. Două trei țartine, câteva prăjituri sau un pahar cu bere intraseră aproape regulat în „rolurile” interpretate de Pulu.

- Bine mă, Pulu, mi-am permis odată să-i spun, cum rămîne cu obezitatea? Slavă domnului, văd că faci adevărate „creații” în materie de mîncat pe scenă. Tu nu numai că „întri” în rol, dar am impresia că îl și... înghiiți!

- Slăbește-mă, amice! - mi-a răspuns. O fac în interes de serviciu. Dacă regizorul mi-a spus să mîncînc, eu îl ascult!

Acum cîva timp s-a făcut la teatru lectura unei noi piese care urma să intre în repetiție. După ce actorii au ascultat cu atenție textul, au început discuțiile pentru distribuție. Deși Pulu, actor cu reale însușiri, ar fi putut să obțină un rol însemnat în noul spectacol, modest, el s-a oprit la unul de câteva replici. Era rolul contelui Ramiro, cumnatul ducelui, care apărea în actul doi, adresîndu-se valetului:

RAMIRO: Bună seara, Arnunțio.

ARNUNȚIO (inclînîndu-se): Excelență...

RAMIRO: Cumnatul meu este acasă?

ARNUNȚIO: Nu, excelență.

RAMIRO: Bine, să-i spuți că am fost pe aici. (Dă să plece, dar se întoarce) Spune-mi, Arnunțio, se poate mînce ceva la voi? M-a cuprins o foame cumplită.

ARNUNȚIO: Imediat excelența voastră va fi servită (Iese, iar după puțin timp se întoarce încărcat de bunătăți pe care le pune pe masă. Ramiro, personaj meschin, care caută să profite sub orice formă de cumnatul său, se așează, mîncîncă pe nerăsuflăte, după care iese cu gura plină, făcîndu-i semn valetului să-i mai dea un măr din care mușcă cu poștă).

Perioada repetițiilor a trecut repede și spectacolul a intrat în premieră. Seară de seară, așa cum prevedea caietul de regie, Pulu înghițea o admirabilă friptură de porc, salată de anđive (scena se petrecea în casa unui duce!), trei plăcinte cu carne, două prăjituri mari, un ciorchine de strugure și - bineînțeles - mărul din care mușca la ieșirea din scenă. Ce mai, succes mare!

Seara, înainte de a intra în teatru, colegii lui Pulu se abateau pe la un restaurant să ia o gustare.

- Hai Pulu, să bei ceva cu

noi, îl îndemneau colegii înainte de spectacol.

- Fiți serioși, dragii mei, de mîncat îmi arde mie? Uitați ce festin mă așteaptă în actul II? Trăiască autorul care mi-a scris un rol așa de „gras”!

Și, într-adevăr, de la același restaurant, prin viramentul trecut în contul teatrului, lui Pulu i se servea în vîzul a 700 de spectatori, o masă copioasă.

Într-o seară, Pulu a venit rădios la teatru, a intrat în cabină, s-a machiat și înainte de a intra în scenă a mai glumit cu recuzitul:

- Să le spuți ăloră de la restaurant să rumenească mai bine friptura!...

Au mai trecut vreo zece minute și regizorul de culise l-a făcut semn să intre în scenă. Aici, ca de obicei, se afla colegul său care interpreta rolul valetului Arnunțio. Dialogul dintre ei s-a desfășurat firesc pînă în momentul cînd Pulu (contele Ramiro) s-a întors și l-a spus:

- Spune-mi, Arnunțio, se poate mînce ceva la voi? M-a cuprins o foame cumplită.

După ce l-a ascultat cu atenție, Arnunțio l-a răspuns cu cel mai profund respect:

- Imediat excelența voastră va fi servită. Și, arătîndu-i spre culise, continuă: masa e pregătită în sufragerie.

Pulu s-a îndreptat dezolat spre culise unde colegii care-l serviseră această farsă, devoraseră toate bunătățile. De atunci masa e „servită” seară de seară în sufragerie și Pulu poate fi văzut înainte de spectacol cu colegii săi la restaurant.

SORIN CUNEA

Deşeuri „Carmen”

În curtea fabricii de încălţăminte „Carmen” din Bucureşti se află o mare cantitate de deşeuri de piele, aşezate furdale. În scriptele fabricii, aceste furdale figurează cum că se află în magazia de deşeuri, dar în realitate ele se îroşesc sub cerul liber şi... încurcă circulaţia.

Din cauza acestor mormane de deşeuri nici nu poate fi pavată curtea fabricii.

Indiferent dacă aceste deşeuri mai pot folosi sau nu la ceva, ele nu pot să rămână la infinit acolo. E cazul ca cele zece vagoane să ia trenul.

Manevre C. F. U.

La combinatul metalurgic Reşiţa există şi un sector C. F. U. (Calea Ferată Uzinală), care are locomotive, vagoane şi... mecanici.

Unii dintre aceşti mecanici au uneori de făcut, cu locomotivele şi cu vagoanele lor, unele „manevre”. Dar ei nu găsesc alte ore la care să-şi facă manevrele, decât ora 6 dimineaţa, când pleacă din uzină muncitorii care au lucrat noaptea şi vin la lucru cel din primul schimb de zi.

Şi se fiţile aceşti mecanici cu garniturile lor, ba mişcându-le, ba staţionându-le, tocmai pe unde trebuie muncitorii să traverseze

linia ferată, ca să intre în uzină sau ca să iasă. Le barează oamenilor trecerea.

În aceste condiţii, muncitorii, ca să traverseze totuşi linia, sînt siliţi uneori să se caţere pe vagoane, sau să treacă printru ele, sau chiar pe sub ele.

Rezultatele acestor manevre şi acrobaţiilor sînt ştiute: iritări, întirzieri şi, uneori, accidente.

Dialog concludent:

- Comportările nedisciplinate şi netovărăşeşti ale acestor mecanici de la C. F. U. sînt nişte... C. F. U.

- Şi ce înseamnă C. F. U.?

- Comportări Foarte Urite.

Hoşie şi vigilenţă

Trei salariaţi de la uzina de tractoare din Oraşul Stalin îşi deschisese atelierul... particulare. Atelierele lor funcţionau în... atelierele uzinei. Ei confecţionau în uzină, în timpul serviciului şi cu materialele uzinei, felurite piese de motocicletă şi de automobil, pentru clienţi particulari. Concomitent, furau şi alte piese şi materiale.

La cel trei hoşti (pardon... patroni de ateliere) s-au găsit, depozitate în dulapurile lor de scule, următoarele:

- la strungarul *Drăghici Nicolae*: numeroase pistoane de motocicletă, segmenti

şi bolţuri, un tren fix pentru cutie de viteză de turism, numeroase alte piese pentru maşini şi motociclete, plus trei kilograme de compoziţie pentru turnat lagăre;

- la *Georgescu Diamand* s-au găsit nu mai puţin de... 55 de rulmenţi de diverse dimensiuni, toţi noi, plus o curea de crupon pentru strung;

- la mecanicul *Bălaşa Gheorghe*: 4 pietre de polizor noi, două lagăre confecţionate în uzină şi un bidon cu şase kilograme de vopsea.

Carevasăzică, cei trei au luat mai întâi din fabrică. Acum o să ia de la tribunal.

Giuşcă şi Buşcă

Povestea s-a petrecut la fabrica de cărămizi din comuna Doaga, raionul Focşani.

Giuşcă Eugen era acolo contabil-şef, iar Buşcă Constanţa voia să intre funcţionară. Giuşcă Eugen, Don-Juan, a pofţit-o pe Buşcă Constanţa timp de 14 zile la serviciu, cu toate că n-avea pentru ea post pe schemă.

Pină la urmă, Buşcă Constanţa a fost lămurită de direcţia fabricii că nu e cazul să tot vină la serviciu, deoarece e amăgită, nu angajată.

De asemenea, pină la urmă - pentru numeroase manifestări imorale, contabilul-şef Giuşcă a fost îndepărtat din serviciu.

Buşcă n-a intrat în serviciu, iar Giuşcă a ieşit din serviciu.

IN ŢEPII „URZICII” ● IN ŢEPII „URZICII” ● IN ŢEPII „URZICII” ● IN ŢEPII „URZICII”
VĂ RUGĂM AMÎNAȚI... DUREREA

De cînd mă știu n-am suferit de dureri de dinți. În schimb am avut întotdeauna o deosebită înțelegere pentru cel care au neplăceri din cauza dinților. Sincer să fiu, mă impresionează cînd văd pe cine unii care, în speranța că durerea va slăbi, ține insistenț lațul palmei lipit pe obraz și... geme.

Zilele trecute mi-a ieșit în cale o cunoștință pe care nu o înțilnisem de multă vreme. Am recunoscut-o numai datorită insistențelor ei. S-a jurat că este fosta mea colegă de birou, dar tot parcă nu-mi venea să cred. În sfirșit, după o serie de eforturi, am reconstituit

Adesea gheața destinată localurilor publice se topește, deoarece e adusă cu mult timp înaintea deschiderii

Desen de Adrian Andronic

- Unde dumnezeu o fi pus ăla blocurile de gheață ?

personajul. Da, ea este! Nu-mi puteam însă explica cum de s-a schimbat în asemenea măsură. O fi avut sărmana supărări, mi-am spus, jenat parcă să nu-mi ghicească gândurile.

- Nu trebuie să te miri, a limpezit ea situația. Sufăr de dinți.

- De dinți? Astăzi, cînd orașul e plin de policlinici?

- Cu mine e altceva!

- Ți-e teamă de dentist? am intervenit brusc și decisiv.

- Nu, nu mi-e teamă. Mi-e... rău! și duse-iarăși mina la obraz.

- Dar, bine, măi omule, de ce nu mergi la dentist?

- Nu se poate încă! Peste vreo 10 zile.

- Peste cîte?

- Uite ce este: eu aparțin de policlinica de șantier „Construcții” din strada Vasile Lascăr nr. 27. Aici nu e ca în altă parte. E cu totul altfel. Se lucrează pe bază de... amînări. Fiecare pacient, indiferent de... stocul de dureri pe care-l are, este înregistrat cu grijă într-un caiet de evidență, și apoi este anunțat solemn să vină la consultații peste 10 zile... dacă îl mai țin durerile și puterile.

- Nemaipomenit! am izbucnit revoltat. Auzi dom'le! În cazuri acute să se aplice un tratament conținînd o asemenea doză de... birocrăție. Trebuia să reclam!

- Nu făceam nimic! mi-a răspuns ea consolată. Nu aș fi fost înțeleasă. Mi-a spus cineva că șeful cabinetului stomatologic are... dantură falsă.

N-am despărțit fără alte comentarii. Dînsa se umflase la față de-a binelea, iar eu, n-am vole să mă énervez!

DAN MANOLESCU

Din cauza proastei întrețineri, unele vagoane de pe linie secundare lasă de dorit în ceea ce privește confortul.

Desen de Fred Ghenădescu

- Aha! Ai bilet de clasa a doua și vrei să te lăfăi, într-a întâia ?!

... să joace brutarii șah

La unitatea de pe strada Făinari (secția „Sănătate”) a întreprinderii de panificație „Pionierul” din București, clubul salariaților era de multă vreme desființat; localul fusese transformat în depozit pentru niște arhive ale Băncii Agricole, iar mobilierul și materialele sportive (ping-pong, șah etc.) îi erau împrăștiate prin birourile fabricii.

În urma sezișării „Urzicii”, localul clubului a fost eliberat și redat destinației sale. Muncitorii brutarii și ceilalți salariați au reînceput să joace ping-pong și șah. Acum, la această brutărie, aceste sporturi sînt căutate ca... pîinea caldă.

... să fie la „Romargint” șefi serioși

În „Urzica” nr. 8, la rubrica „În țepii Urzicii”, au fost criticați doi șefi de la întreprinderea „Romargint” din București.

Sezișată, întreprinderea ne comunică... rezultatele.

Tovarășul Steiner Ionel, șef al serviciului pentru organizarea și normarea muncii, pleca din întreprindere în timpul programului ca să se ducă la... cinema. A primit „muștrare scrisă cu avertisment” și a fost schimbat din funcție. Un epilog... ca-n filme.

Mecanicul-șef Kwitco Mihai nu rămînea în fabrică un minut mai mult peste program, chiar cînd era periclitată funcționarea motoarelor pe care le avea în grijă. Zicea că... nu e logodit cu fabrica. Fiindcă, după ce a fost sancționat cu „muștrare scrisă cu avertisment” tot nu și-a lichidat lipsurile, i s-a desfăcut contractul de muncă.

Deși nu era „logodit” cu fabrica, a ieșit cu... divorț.

... și să funcționeze „Doaga” bine

Fabrica „Doaga” (pe numele întreg: Fabrica de cărămizi silico-calcare din comuna Doaga, raionul Focșani) a fost nevoită să-și întrerupă activitatea timp de două zile, din neglijența personalului răspunzător de aprovizionarea cu combustibil.

Totodată, la această fabrică, un monoral care face aprovizionarea cu var a unui buncăr nu funcționează din aprilie, nefiind înlocuite niște piese uzate.

Sezișat, forul ministerial tutelar ne răspunde că vinovații (șeful serviciului aprovizionării, Harabagiu Mircea, și achizitorul de materiale, Petrescu) au fost îndepărtați din întreprinderea „Doaga”.

La fabrica de cărămizi s-a scos țigara.

— Vai, ce indecență!

Dragă Urzico,

URZICO DRAGĂ,

Să-ți spun cum te poți duce la băi la Sovata, cu bilet de învățător bolnav de reumatism. Pentru asta, e suficient să fii... nevastă de director de școală și, în loc de reumatism, să suferi de... ambț!

Concret, Nalbaru Emil, directorul școlii din satul Parpanița (raionul Negrești, regiunea Iași), abuzînd de faptul că făcea parte din comitetul sindical raional al salariaților din învățămînt și cultură, a luat - cu seninătate și fără remușcări - biletul de băi ce mi era destinat mie de către forurile în drept, întrucît sufar de reumatism, și l-a dat soției sale, Nalbaru Eugenia, femeie sănătoasă, dar care ținea să-și facă o vacanță agreabilă.

Cînd tovarășul Ichim, șeful secției învățămînt, l-a întrebat pe Nalbaru de ce a procedat așa, domnia-sa a răspuns cu candoare că... altfel „n-ar mai fi avut zile bune cu nevastă-sa”.

Sper, dragă Urzico, că - în urma acestui abuz - Nalbaru nu va avea zile bune cu... autoritățile școlare și administrative competente.

Ion Trifan

Satul Piscu-Rusului, comuna Dagița, regiunea Iași

URZICO,

Îți scriem în legătură cu sezișarea ce ț-am făcut, cum că - vrînd să mergem de la București cu o mașină în comuna Urziceanca (raionul Răcari) - nu

am putut ajunge în numita comună, pentru că nici unul din cele două drumuri care ar putea duce pînă acolo nu e practicabil.

De la București pînă la Răcari se poate merge, șoseaua fiind bună. Dar de la Răcari mai departe, nu. Drumul direct Răcari - Urziceanca e impracticabil pentru că trece printr-o pădure, iar drumul ocolit Răcari - Ciocănești - Urziceanca e impracticabil pentru că... a trecut pe acolo, acum patru ani, I.C.A.B.

În 1954, I.C.A.B. a început, la leștea din comuna Ciocănești, o „lucrare”, distrugînd pe o lungă porțiune drumul vechi care era bun, cu intenția de a-și ridica terasamentul cu doi metri. În acest scop, I.C.A.B. a cărat acolo și vreo trei vagoane de piatră de riu, destinată vltioarelor... pavării. Apoi, timp de patru ani, I.C.A.B. n-a mai făcut nimic. Acum, porțiunea de drum, desfundată, e o adevărată mlaștină, iar pietrele care zac pe marginea fostului drum așteaptă... să dea cu ele vreun for în cel vinovați.

Auzim că Sstatul popular al regiunii București, căruia i-ai transmis tu sezișarea noastră, a și azvîrlit o pleticică (sub forma unei adrese nr. 2058) înspre I.C.A.B., cerîndu-i să termine lucrarea.

Interesează-te tu, dragă Urzico, de rezultatul acestei adrese, deoarece un vechi proverb de la I.C.A.B. zice că... adresa trece, pietrele rămîn.

Smaranda Aurel și
Calciu Gheorghe
București

DRAGĂ URZICO,

Avem și noi aici, la Bacău, ziarul nostru. Îți zice „Steagul Roșu”. Aproape că nu-l bacăoan să nu-l citească, mai ales în ultimul timp. Da! Pentru că, în ultimul timp în, pagina a 3-a de obicei, apar minunate „fotografii - pată” care reprezintă splendide... „pete-vederi”. Au și text explicativ, care însă, în ciuda clarității sale, nu reușește totuși să gonească... întinericul petelor. Realizarea acestor imagini dovedește că redacția „Steagul Roșu” cit și secția poligrafică a întreprinderii Economice „23 August” Bacău posedă împreună mult simț artistic și tot împreună aduc ceva nou în istoria... petelor de țipar.

Niciodată cititorul n-o să uite „peisajul-pată” în Munții Bistriței (nr.1664) sau „vederea - pată”... de pe Valea Prahovei - (nr.1648). După cum se vede ziarul „Steagul Roșu” face risipă de „originalitate”. Mai bine ar fi dacă ar termina cu asemenea originalitate.

Un grup de abonați al
ziarului
BACĂU

URZICUȚO,

Păcat că nu ai fost cu mine în Delta. Am făcut o descoperire de-a dreptul senzațională și nu m-ar mira ca numele meu să devină tot atît de cunoscut ca al lui Magellan sau al lui Columb.

Am descoperit 9 insule - nu una! Patru sînt în punctul Mălluc, trei în punctul Rusca și două în punctul Malcoci. Le-am examinat cu toată atenția. Sînt formate, cum să spun, nu din stîncă sau pămînt, ci din... fier veritabil, șuruburi lungi și... rugină autentică, care pînă nu de mult (cu excepția ruginii) alcătuiau mașinile „UMAS” de recoltat stuf.

Insulele au luat ființă (asta am aflat după înapolerea pe mal) odată cu producerea unei totale... eclipse de simț gospodăresc în cadrul „IEMS” (Întreprinderea de Exploatare Mecanică a Statului) care le-a lăsat în apă, că pe țărîm, cine știe, poate le... uda ploaia.

Așa că acum nu rămîne altceva de făcut decît să intervină „IEMS”-ul pe lingă Editura Didactică să introducă în Manualul de Geografie cele 9 „insule” ca s-o... afle și copiii!

Florea Pavel
Str. Traian 90
Tulcea

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

